

Texte: A. Victoria Vázquez

Ilustrații: Carlos Navarro

Traducere: Luana Schidu

Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,

Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov

Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105

E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania

© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Vázquez, Victoria A

Decizii importante / A. Victoria Vázquez ; il. de Carlos Navarro ; trad.:

Luana Schidu. - Chiajna : Girasol, 2019

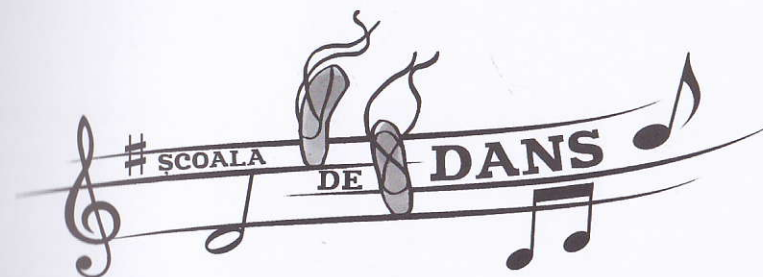
ISBN 978-606-024-031-0

I. Navarro, Carlos (il.)

II. Schidu, Luana (il.)

821.134.2

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

DECIZII IMPORTANTE

de A. Victoria Vázquez

Ilustrații de Carlos Navarro

GIRASOL

Cu adevărat, Cris, băiatul rebel, adolescentul aproape infractor, avea înaintea un viitor strălucit.

CUPRINS

1. O întoarcere dorită	23
2. Scrisoarea misterioasă	35
3. Emoții!	51
4. Oglinzi deformante	63
5. O mare provocare	69
6. O istorie care se repetă	79
7. Weekend... și floricele de porumb!	87
8. Problema lui Cris	101
9. O teorie despre vise	123
10. Un test dezastruos	141
11. O capcană bine orchestrată	153
12. O ciocolată amară... foarte dulce	169
13. Un viitor strălucit	179

1. O întoarcere dorită

Înainte de a intra în camera de zi, Cris a șovăit o clipă. De luni întregi visa la ziua aceea, și totuși acum avea nevoie să-și adune curajul.

Știa că ar fi trebuit să se simtă fericit, și fără îndoială era mulțumit, dar... se schimbaseră atâtea lucruri în viața lui și într-un timp atât de scurt, încât nu putea să nu simtă o anumite nervozitate, o anumite stânjenală.

În sfârșit, și-a luat inima în dinți și a intrat în cameră.

– Cris! l-a salutat fratele lui, dând să se ridice. Ia te uită, frățioare, nu te-ai schimbat deloc în aceste luni!

Băiatul a rămas împietrit. Fratele lui se schimbase, și din nefericire deloc în bine.

Pielea subțiată i se lipea de pomeții prea ieșiți în afară, ochii păreau afundați în orbitele întunecate și zâmbetul îi părea șters, ca și cum David n-ar fi avut putere nici măcar să zâmbească. Până și părul îi era flasc și lipsit de strălucire.

Părea că fratele lui îmbătrânise cu zece ani și Cris n-a putut să-și înfrâneze o tresărire.

– Hei, nu mai fi așa de serios, a râs David văzându-i expresia. Știu că arăt prost, dar, ce vrei? Abia am ieșit de la pușcărie! N-ai de gând să mă îmbrățișezi?

– Păi da, puștiule... dă-i o șansă fratelui tău...

Hightower îi zâmbea din fotoliul cel mai îndepărtat. Aproape ascuns în umbră, trecuse neobservat și, văzându-l, Cris s-a înfuriat brusc.

– Ce caută ăsta aici? a spus, aproape înghițindu-și vorbele.

– Ei... puștiule, așa se salută un prieten?

Hightower a lăsat să-i scape un hohot de râs sonor și Cris a strâns pumnii. Puștiule? Ura să i se spună așa.

– Prieten? a zis el tremurând de mânie. Prieten?! Ce să spun! Îți amintesc că ai fugit ca un laș! Fratele meu a luat condamnarea pe care o meritai tu! A fost la închisoare din vina ta!

Și, fără să se gândească de două ori, Cris s-a năpustit spre Hightower, gata să-l lovească din toate puterile.

David l-a prins și l-a ținut zdravăn, în timp ce fratele lui încerca să se elibereze, dând din mâini în dreapta și-n stânga.

– Haide, haide, Cris, ajunge! i-a strigat, luptându-se cu el.

Îi era greu să-l țină. În lunile acelea, frățiorul lui încetase să mai fie un băiețel slab și neîndemânatic și se transformase într-un adolescent puternic și agil.

– Uaaaau! Asta te învață la orele tale de balet? a râs de el Hightower, învărtindu-se în vârful picioarelor, cu mâinile deasupra capului și imitând o balerină.

– Te omor!

Cris și-a dublat eforturile de a se elibera și a-l lovi, și David s-a văzut nevoit să-l arunce la pământ, imobilizându-l.

– Vrei să-l lași în pace, Hightower? a zis el.

– De ce? Fiindcă fratele tău balerina vrea să mă bată?

– Când o să înțelegi să taci la timp? Nu te mai lua de el! Și tu... l-a privit el pe Cris, care gâfâia agitat, vrei să te potolești și să lași cearta?

– Numai dacă pleacă... a reușit el să articuleze între gâfâieli.

– Eu nu plec nicăieri...

– Pleacă, Hightower.

– Ei, na, David! De ce, fiindcă așa zice frățiorul tău?

– Pleacă odată! a strigat din nou David, încercând să-l țină pe Cris, care-și revenise suficient ca să încerce să se smulgă din strânsoarea lui. În plus, mama trebuie să se întoarcă de la lucru și nu vreau să te vadă aici.

– De acord. Plec. Dar numai pentru că ești prietenul meu și mă rogi...

– Bine. Pleacă acum, ca să-i pot da drumul fratelui meu.

– Dar ne vedem mâine, da?

– Da, belea ce ești. Acum ieși din casa mea.

Hightower l-a bătut prietenește pe spate și a ieșit fără multă grabă, parcă savurând situația.

David nu i-a dat drumul lui Cris până n-a auzit închizându-se ușa spre stradă.

– Ești bine? Nu te-am lovit, nu? s-a scuzat el, ajutându-și fratele să se ridice.

– Bineînțeles că nu! a mințit Cris.

David îi băgase un genunchi în sold și, fără îndoială, în câteva ore avea să-i apară o vânătăie de toată frumusețea.

– Îmi pare rău... Nu voiam să te bați cu el...

– N-ar fi trebuit să fie aici după toate câte s-au întâmplat, a protestat Cris.

– Ascultă, Cris...

– El e cel care-ar fi trebuit să meargă la închisoare, nu tu! El a fost vinovat de toate! Și apoi a fugit ca un laș și te-a lăsat acolo, să tragi ponoasele! Nu înțeleg de ce nu l-ai denunțat!

– Pentru că așa fac prietenii, Cris...

– Prietenii nu fug și te lasă de izbeliște!

– Eu i-am spus să plece. Ca și ție. Și tu erai acolo. Ești la fel de vinovat ca și noi. Am rămas ca să vă acopăr pe amândoi.

Cris s-a dat înapoi de parcă l-ar fi izbit ceva. Vinovat? Asta îl durea mai mult decât dacă fratele lui l-ar fi lovit.

– Haide, Cris... Nu sunt deloc supărat. A fost decizia mea. Am hotărât să intru în prăvălie. Nu m-a obligat Hightower. Și, de asemenea, am hotărât să rămân în timp ce voi fugeați. Așa era cel mai bine. Nu-i nimic. Acum am ieșit din închisoare. Haide, ce-ar fi să ne așezăm și să-mi

povestești cum ai dus-o în toate aceste luni? Nu poți să-ți închipui ce dor mi-a fost de tine...

Reticent, Cris s-a îndreptat spre canapea dar, trecând pe lângă măsuță, i s-a părut că vede una din schițele pe care le făcea de obicei Hightower.

Era posibil oare să fi plănuit un nou jaf chiar în ziua în care David se întorsese acasă?

– Mi-a mers bine, a zis el, uitându-se la hârtia pe jumătate ascunsă de un ziar și niște reviste.

– Da? Cum e la noua școală?

– Genial. Trec la toate materiile, și mi-am făcut și prieteni noi...

– Serios? Printre fițoșii ăia? a râs David vesel.

– Nu sunt fițoși. Patri, de exemplu, are bursă. Sunt copii normali, chiar dacă merg la o școală specială...

– Ia te uită! Dar parcă și vorbești altfel...

– Serios?

– Sigur! Acum câteva luni i-ai fi numit fițoși. Astăzi sunt „copii normali, chiar dacă merg la o școală specială...”.

Cris a rămas tăcut, gânditor. Simțea și el că se schimba-se. Și totuși, nu i se părea o schimbare în rău...

– Ei, nu mă băga în seamă... Sunt un idiot. Să nu crezi că râd de tine. Dimpotrivă, sunt foarte mândru. Vezi? Ceva bun tot a ieșit penru că m-am dus la închisoare...

– Nu fi tâmpit, a protestat Cris. Știi că aș fi renunțat la toate astea numai ca să nu treci tu prin așa ceva... A fost greu, așa-i?

David a ridicat din umeri și a reușit un zâmbet care aproape că i-a redat un pic din tinerețea pierdută.

– N-a fost chiar atât de rău. Sigur există lucruri mai rele...

Dar Cris știa că fratele lui mințea.

Au continuat să stea de vorbă până când a venit mama lor. David avea de gând să evite subiectul delictului și al șederii la închisoare, și Cris nu voia să insiste, pentru că presupunea că era un subiect dureros.

Totuși, desenul lui Hightower îl îngrijora.

S-au culcat destul de târziu și a reușit să rămână treaz până când întreaga casă s-a cufundat în tăcere.

Fără să facă niciun zgomot, a deschis ușa dormitorului și s-a strecurat în camera de zi.

Orientându-se după lumina felinarelor stradale care se filtra prin fereastră, s-a apropiat pe furiș de măsuță.